

ORGANIZAT

DIN ATLASUL DE ANATOMIE

Loredana MOLEA

anul II, Universitatea de Medicină și Farmacie „Gr.T. Popa”, Iași

Bună. Sunt eroina acestei povești. Îți vorbesc direct din ea, fără rețineri, fără vreo mână puternică de autor care să mă țină în frâu. De mult voiam să ies dintre litere și să-ți vorbesc, să-ți spun tot ce am pe suflet, tot ce autoarea mea și-a ascuns. Cum de am ajuns realmente s-o fac nu știu. Doar sunt un simplu personaj dintr-o povestire nescrisă încă. Sunt atâtea în capul meu virtual, încât nici nu știu de unde să mă iau. Poate, ar trebui să-ți spun povestea copilăriei mele fericite? Dar pe cine interesează o copilărie fericită?! Atâta timp cât nu e vorba despre un copil traumatizat fizic și moral, bătut cu nemilă, asuprit și/sau neglijat, nu îmi vei acorda atenție. Și ce dacă am fost fericită? Și ce dacă, atunci când greșeam, nu am fost ucisă în pumni sau curele din piele, ci dojenită cu dragoste de mama, care m-a iubit mai mult decât orice pe lume, și de tata, care a fost de o blândețe nemaiîntâlnită? Și ce dacă am avut o grămadă de jucării frumoase, dăruite cu drag și pe care le împărțeam cu prietenii mei, care nu mă tachinau, nu mă brutalizau și nici nu mă neglijau? Și ce dacă nu am fost molestată de vreun profesor pedofil? Și ce dacă am crescut sănătoasă, într-un mediu nepoluat de gunoarie și de o mentalitate bolnavă? Mă face asta mai puțin interesantă pentru tine? De ce trebuie să fi suferit cumplit ca să-mi acorzi atenție, ca să-ți ridici privirea condescendentă de om real asupra ființei mele firave de organism imaginar și să-mi sacrifici o fărâmă din existența ta? Ori poate greșesc. Cu siguranță, greșesc. Ce știu eu, un prăpădit de personaj dintr-o poveste nescrisă încă?

Cu certitudine, și-am trezit deja interesul, așa handicapat de fericită cum sunt. Dar... pardon, am fost. Încă nu știu cum sunt acum, căci povestea mea nu a fost scrisă încă. Mă privesc în oglinda asta, care a apărut în fața mea exact în clipa în care am scris despre existența ei și înțeleg că trebuie să fiu tristă. Exact. Ochii mei verzi? – da, verzi cu siguranță – sunt sclipitori în felul acela în care strălucesc ochii înlăcrimați, da, observ și cearcănele din jurul lor, și tenul de o culoare bolnăvicioasă, și buzele fără sânge, și părul meu blond ciufulit, de o lungime nefirească. Trebuie să fiu tristă, ori bolnavă, ori poate și una, și alta, cine știe. Cum se face că o tipă cu o copilărie

atât de fericită și de plictisitoare a ajuns la vârsta de... nu știu câți ani am, par a avea vreo 25... tristă? Dar ce naivă sunt. Uitasem deja că nu doar personajele traumatizate pot fi triste. Li se mai întâmplă uneori și celor de rând, celor cu handicapul de a fi avut o viață frumoasă până atunci.

Nu am bănuț niciodată cât de greu e să-ți spui povestea. Când și-o scrie cineva pentru tine, e deranjant în măsura în care, dintr-un cer senin fără pată, poate să-ți sară în ochi o cogeamite furtună și să-ți dea lumea peste cap pentru că autorul tău n-a dormit bine noaptea și s-a hotărât să te facă să suferi tu pentru asta. Totuși, e mult mai simplu să lași pe altcineva să-ți scrie povestea. Nu trebuie să te complici cu chestii precum alesul cuvintelor pentru a sensibiliza publicul, nu ai de furcă cu o banală cacofonie. La naiba, mi-a scăpat. Nu trebuie să te gândești la ce va urma, ai parte de o mulțime de surprize. Pe scurt, nu trebuie să îmbraci faptele în cuvinte, ci îmbraci cuvintele în fapte, ceea ce e mult mai ușor. Ai încercat vreodată să-ți scrii povestea propriei vieți? Ți se pare că ar fi haios, nu? Și extrem de frumos și plăcut. Și și-ai desena numai plaje însorite, și tipi frumoși, și cocktailuri delicioase, și voie bună. Ei bine, e puțin mai greu decât atât. Vezi tu, scăpată la libertate, acum nu știu ce să mă fac cu ea. Mi s-a dat o situație inițială nefericită și parcă am impulsul de a o continua logic, adică de a inventa vreo nenorocită de boală incurabilă care și-a făcut culcuș în mine. Oricum, scrisul îmi ia ceva timp, așa că nu știu cum o să reușesc să și trăiesc ceea ce vă spun aici. Sunt sigură că libertatea mea va lua sfârșit curând, iar eu nu am timp de pierdut pe alcătuit plaje frumoase cu voie bună. Sunt aici, în afara poveștii mele, pentru a-ți spune ceea ce autoarea mea nu și-ar spune. Nu și-ar spune, de exemplu, că sunt răcită. Dar pentru ce și-ar trebui să știi acest detaliu insignifiant? Oare răceala mea imaginară pentru tine, dar cât se poate de reală pentru mine, joacă vreun rol în construirea tabloului general al tristeții mele, care, bănuiesc eu, urma să fie subiectul poveștii care nu a fost scrisă încă? Poate că da, cine știe. Dar, fără îndoială, nu și-ar fi spus despre ea. E un detaliu trivial, parcă o aud. De ce l-ar interesa pe cititor așa ceva? Totuși, am impresia că, de data asta,

GRAND-M RE-RACONTES

mica mea problemă nu mai e un detaliu neimportant. E greu să fii fericit atunci când ești bolnav, când te doare ceva. Da, poate că acesta e un lucru pe care l-ar fi menționat și ea.

Atunci în mod cert ar păstra tăcerea cu privire la faptul că îmi plac pisicile. Da. Ce legătură ar avea pasiunea mea neimportantă pentru feline cu faptul că m-a părăsit iubitul și sunt tristă? Ha, deci iată de ce eram tristă. M-a părăsit iubitul. Oare l-am iubit? Cred că da. Altfel, de ce aș fi tristă? Era frumos? Evident, cum altfel l-aș fi iubit? Încă un lucru pe care, probabil, autoarea mea l-ar fi ținut în secret, sau poate că nu, e acela că sunt cât se poate de superficială. De ce m-aș rușina de asta? Acum e, oricum, la modă să fi pragmatic, calculat. Or, superficial e tot un fel de sinonim la chestiile astea. Dar vorbeam despre pisici. Spuneam că-mi plac pisicile și că vreau să-ți spun despre asta. Am și avut o pisică până... nu demult. Ieri, da, ieri. Îmi amintesc cu precizie cum dormea liniștită pe canapea. Era roșcată, pufoasă, maiestuoasă. Trebuie că încă o am. Dar nu, astăzi cu siguranță n-o mai am. Doamne! Mi-a murit pisica! De asta eram tristă! Dar cu iubitul cum rămâne? Iar cu răceala?

Poate că totuși autoarea mea ți-ar fi spus și despre obsesia mea pentru pisici. Și despre răceală. Și despre iubit. Cred că încep să mă plictisesc. Nu știam că e atât de greu să scrii în așa mod, încât să fii tu însuși interesat de poveste. Cum să mă aștept ca tu să-ți oprești privirea asupra a ceea ce am eu de zis, dacă nu e destul de interesant ca să mă țină chiar pe mine, eroina, în priză?

Ar trebui să inventez ceva spectaculos, care să dea o notă de gust poveștii, ceva un pic mai piperat, sau mai sărat. Vreau navă spațială care aterizează în dormitorul

meu. E mare, verde și plină de extrateresetri binevoitori. O, DOAMNE! E aici. Ce mă fac cu ea? Ce să fac mai departe? Cum o controlez? Oare face tot ce-i spun eu? Să verific. Din navă iese un animăluț de dimensiunile unui iepure, portocaliu-aprins, cu patru ochi verzi în frunte și un zâmbet de Brad Pitt. Ce Dumnezeu îmi veni? Creatura asta e de-a dreptul ridicolă. E binevoitoare, să nu uit. Vrea să-mi vorbească. O văd, o văd cum trage aer în piept și vrea să spună ceva. Dumnezeule! Oare ce-o fi vrând să-mi zică?! Ah da, uitasem. Eu trebuie să știu. El sau ea vorbește româna și-mi spune... Ce ar putea să-mi spună un extraterestru? – Bine te-am găsit, pământeanule! E o senzație ciudată. Uite-l cum scoate cuvintele pe rând dintre dinții lui perfecți ca ai lui Brad Pitt și le rostește clar, pe măsură ce le scriu aici, pe foaia asta imaginară pe care o citești tu, privitorule. Ce-o fi vrând de la mine? Dar da, eu trebuie să scriu povestea. Vrea să viziteze Pământul și are nevoie de un ghid. Îmi spune asta. Cum naiba să-l ajut? Cum să-i arăt Pământul dacă sunt o biată eroină a unei povești încă neterminate, mai rău, chiar neînțelepte. Nu pot să știu cum e lumea dincolo de acest centimetru pătrat de imaginație, dincolo de acești patru pereți ai poveștii mele, pe care tot eu o alcătuiesc din resurse mai mult decât limitate. Trebuie să-l fac să plece. Începe să mă plictisească, așa portocaliu-aprins și cu zâmbet cuceritor cum e. Extraterestru intră în nava lui și decolează. Merge înapoi spre planeta lui. Am și scăpat de el. Poate, am fost nepoliticoasă? Dar ce mă apucă să devin sentimentală cu privire la un personaj pe care l-am născocit tot eu? E în dreptul meu să-l fac să plece dacă mă plictisește, pentru că tot eu l-am chemat de prin cotloanele imaginației mele! Dar stai puțin. Nu sunt și eu un personaj inventat? Poate că la fel gândește și autoarea mea. Sunt oare creată numai pentru amuzamentul ei? Pot oare să creez și eu o eroină care să-și scrie singură povestea, care să creeze o eroină care să-și scrie singură povestea despre o eroină care... Dumnezeule! M-am amăgit cumplit. Sunt la fel de dependentă de Ea ca și până acum. Mi-a oferit libertate pentru că poate. Dar mi-a oferit oare libertate? Ce-ar fi dacă gândurile astea... Ce-ar fi dacă eu, de fapt, nu pot gândi, iar toată harababura asta de cuvinte pe care le citești acum sunt tot dictate, mai mult, scrise de ea? Până la urmă, poate că povestea mea e totuși scrisă deja. Povestea mea este despre cum o eroină își scrie singură povestea. Doamne...

Sunt tristă pentru că mi-a murit pisica, iubitul m-a părăsit și sunt răcită. Și ce dacă am avut o copilărie fericită? Chiar și oamenii fericiți au voie să plângă câteodată.